

voor een verkeerde interpretatie van de gemeentelijke overheid» (17).

Deze verregaande zekerheid die de toenmalige Regering aan de houder van een bouwvergunning wilde toemeten, is ook in de rechtspraak terug te vinden. Inderdaad, de gemeentelijke overheid, die een bouwvergunning afleverde, in strijd met plannen van aanleg, heeft een fout begaan in de zin van art. 1382 BW., en bijgevolg moet ze veroordeeld worden om aan de vergunninghouder de schade te vergoeden die deze mocht hebben geleden door de opgelegde straf-sanktie, het stilleggen van de werken, en het herstel der plaatsen, of door één van deze sankties (18).

B) *Overheidsaansprakelijkheid en rechten van derden.*

De gemeente die een bouwvergunning aflevert met miskenning van de rechten van derden begaat geen fout die haar aansprakelijkheid in het gedrang brengt. Veelal immers is de gemeente onkundig over het bestaan van die rechten, of over een eventuele schending ervan. Aldus werd beslist dat de gemeente die een bouwvergunning afleverde met miskenning van een kontraktuele erfdienstbaarheid niet verantwoordelijk kon worden gesteld (19). Dit is een gewone toepassing van de res-inter-alios-acta-theorie.

C) *Overheidsaansprakelijkheid tegenover de vergunningshouder*

Wanneer een burgerlijk recht van de aanvrager gekrenkt is, kan deze zich tot de rechtbanken wenden om schadevergoeding te bekomen (20). Zo werd door het Hof van Cassatie (21) beslist dat, als een bouwvergunning regelmatig is toegestaan, de verkrijger het recht heeft om de bouwwerken uit te voeren, mits hij zich gedraagt naar de voorwaarden in de vergunning bepaald en naar de vigerende reglementen. Wanneer het Kollege van Burgemester en Schepenen, dat de bouw van de grondvesten van een toren heeft toegestaan en slechts voorbehoud heeft gemaakt met betrekking tot de hoogte en de omvang ervan, zich na het aanleggen van de funderingen tegen het bouwen van de toren verzet, krenkt het een burgerlijk recht en is de gemeente tot schadevergoeding gehouden.

Uit deze uitspraak mag men natuurlijk niet gaan afleiden dat in bedoeld geval de overheid verplicht zou zijn om de vergunning tot het bouwen van de toren toch te verlenen, maar wel dat ze tot schadevergoeding kan veroordeeld worden omdat ze de tegenpartij tot nutteloze kosten heeft gebracht.

(17) Verslag voor Senaat en Kamer, *Pasin*, wet v. 29/3/62, p. 275, art. 2.

(18) Brussel, 16 maart 1964, *Rec. de Jur. du Dr. Adm. du Cons. d'Etat*, 1965, 140.
Doc. Sénat, 1958-59, nr. 124, p. 133.

(19) Brussel, 10 juni 1965, *J.T.*, 1965, 421.

(20) WASTIBELS, *Administratieve Handleiding voor de Ruimtelijke Ordening en de Stedebouw*, UGA, Heule.

(21) Cass., 16 nov. 1950, *Pas.*, 1951, I, 164.